

PROTOKÓŁ z VII posiedzenia Rady do Spraw Cyfryzacji, które odbyło się 31 maja 2019 roku, o godzinie 11:00 w siedzibie Ministerstwa Cyfryzacji.

Spotkanie z Panią Justyną Jasiewicz, Zastępcą Dyrektora Departamentu Otwartych Danych i Rozwoju Kompetencji dotyczące stanu prac nad „Programem Rozwoju Kompetencji Cyfrowych przez Całe Życie” i projektem pod roboczym tytułem „Szkoła Główna Kompetencji Cyfrowych”.

Pani Justyna Jasiewicz przedstawiła Członkom Rady informacje dotyczące „Programu rozwoju kompetencji cyfrowych przez całe życie”. Wskazała, że prace nad nim nadal trwają, ma on na razie charakter roboczy. Pierwsza wersja ma być przygotowana do końca czerwca, a procedura konsultacji programu zaplanowana jest na okres wakacji.

Program w swoich założeniach jest dwuosiowy – z jednej strony ma zasilić wydatkowanie środków, które jeszcze są w bieżącej perspektywie budżetowej w ramach m.in. z PO PC; z drugiej strony ma stanowić główny wkład merytoryczny do pracy nad kolejną perspektywą finansową 2021-2027.

Pani Dyrektor Jasiewicz zauważyła, że początkowo planowane było przygotowanie trzech odrębnych programów z zakresu rozwoju kompetencji. Jeden miał dotyczyć rozwoju kompetencji cyfrowych ogółu obywateli, drugi – specjalistów, trzeci – administracji. Wszystkie te wątki zostały ostatecznie zebrane jednak w jednym programie, przy czym najsilniejsze są w nim dwa wątki:

- działania na rzecz kompetencji cyfrowych obywateli
- działania na rzecz rozwoju kompetencji specjalistów ICT (osób, których źródłem utrzymania jest praca w technologiach cyfrowych)

Po długotrwałych konsultacjach ustalone zostało, że administracja wejdzie w skład ww. grup i nie ma potrzeby jej odrębnego wydzielenia.

Podkreślone zostało, że umiejętności cyfrowe są narzędziem do realizacji różnych działań/celów, na które człowiek napotyka w swoim życiu – zarówno prywatnym, jak i służbowym.

Wskazano, że celem programu jest zapewnienie każdemu w Polsce możliwości rozwoju kompetencji cyfrowych dostosowanych do jego potrzeb. Wymienione zostały również główne założenia programu:

1. Rozwój kompetencji cyfrowych jest prawem każdego człowieka.
2. Kompetencje cyfrowe, obok czytania, pisania, umiejętności matematycznych i językowych stanowią zespół fundamentalnych umiejętności współczesnego człowieka.
3. Obowiązkiem instytucji publicznych jest stwarzanie warunków sprzyjających rozwojowi kompetencji cyfrowych wszystkich osób i grup społecznych.
4. Obowiązkiem instytucji publicznych jest zapewnienie dostępu do cyfrowych zasobów i usług.

5. Edukacja cyfrowa towarzyszy człowiekowi przez całe życie w ramach systemu edukacji i poza nim.
6. Celem edukacji cyfrowej jest przygotowanie do umiejętnego korzystania z technologii cyfrowych w różnych obszarach życia.
7. W wymiarze ekonomicznym efektem edukacji cyfrowej jest zwiększenie konkurencyjności gospodarki.
8. W wymiarze społecznym efektem edukacji cyfrowej jest pełne i świadome korzystania z technologii cyfrowych w duchu szacunku dla różnych postaw i poglądów.
9. W wymiarze obywatelskim efektem edukacji cyfrowej jest korzystanie z e-usług sektora publicznego oraz zwiększenie aktywności obywatelskiej w cyfrowym świecie.
10. W wymiarze indywidualnym efektem edukacji cyfrowej jest podniesienie jakości życia każdego człowieka.

Pani Dyrektor przedstawiła również wizję programu – podejmowane działania prowadzą do tego, by w efekcie wprowadzenia programu:

- każdy w Polsce posiadał kompetencje cyfrowe odpowiadające jego potrzebom w wymiarze indywidualnym, społecznym, obywatelskim i ekonomicznym. Każdy używał technologii cyfrowych w sposób umiejętny, świadomy i odpowiedzialny, a także wykazywał aktywną postawę, przekwalifikowując się lub dostosowując swoje umiejętności zarówno do zachodzących zmian na rynku pracy, jak i postępu technologicznego;
- problem wykluczenia cyfrowego został ograniczony do minimum;
- finansowanie rozwoju kompetencji cyfrowych było stałą pozycją budżetową państwa;
- środowisko sprzyjało rozwojowi talentów, co przełoży się na zasobność kraju w wysoko wykwalifikowanych specjalistów ICT oraz użytkowników biegle posługujących się technologiami cyfrowymi;
- coraz więcej kobiet wybierało karierę w zawodach związanych z technologiami cyfrowymi;
- osoby chętne mogły skorzystać z możliwości przekwalifikowania się w kierunku specjalisty ICT;
- firmy aktywnie uczestniczyły w rozwijaniu kompetencji cyfrowych pracowników oraz edukatorów oraz współpracowały z uczelniami i szkołami branżowymi przy tworzeniu i doskonaleniu programów kształcenia młodzieży i dorosłych;
- dostępność na rynku pracy osób posiadających pożądane kompetencje cyfrowe odpowiadała na bieżące potrzeby gospodarki i umożliwiała realizację strategicznych wyzwań Polski;
- kadra akademicka, nauczycielska i edukatorzy mieli odpowiednie warunki do nabywania i aktualizacji wiedzy w dziedzinie zastosowań technologii cyfrowych, aby umiejętnie stosować je w procesie nauczania;
- programy nauczania, szkolenia zawodowe, kursy doszkalające były dostosowane do zmieniających się warunków, rozwiązań technologicznych i bieżących potrzeb;

- system edukacji wspierał kreatywność, myślenie krytyczne i algorytmiczne.

Pani Dyrektor Jasiewicz wskazała, że formułowanie rekomendacji działań w programie wyznaczone jest przez pewną matrycę wyzwań, wypracowaną wspólnie z gronem ekspertów zewnętrznych m.in. z Grupy roboczej ds. kompetencji cyfrowych. Zdefiniowano szereg wyzwań, wśród których są choćby sztuczna inteligencja, internet rzeczy, 5G, cyberbezpieczeństwo – czyli konglomerat zjawisk, które z perspektywy użytkownika mogą być nowe, niepokojące itp. Z jednej strony należy więc dobrze wyszkolić specjalistów, by umieli oni funkcjonować na rynku określonym przez te wyzwania, ale z drugiej, ogół użytkowników musi być przygotowany do tego, by dobrze z tych rozwiązań korzystać.

Pani Dyrektor wspomniała także o konkretnych rozwiązaniach związanych z budowaniem kompetencji cyfrowych. Omówiła projekt pod nazwą Akademia Innowacyjnych Zastosowań Technologii Cyfrowych. Projekt zaplanowany jest na lata 2021-2023. Programem zostanie objętych 1 000 studentów. Wartość projektu to 100 000 000 PLN.

Celem Projektu jest stworzenie możliwości kształcenia kompetencji najwyższej klasy specjalistów w zakresie sztucznej inteligencji, uczenia maszynowego i cyberbezpieczeństwa. Działanie jest skierowane do uczelni wyższych – dofinansowanie obejmie uczelnie, które już prowadzą badania i dydaktykę (przynajmniej studia licencjackie) w ww. obszarach i mogą się wykazać dorobkiem naukowym (publikacjami w wysoko punktowanych czasopismach z listy A). Dofinansowanie dla uczelni obejmie prowadzenie studiów II stopnia, w tym:

- stypendia zagraniczne dla studentów,
- współpracę międzynarodową z wiodącymi uczelniami,
- współpracę z przedsiębiorstwami (staże/system dualny),
- przedsięwzięcia naukowo-wdrożeniowe realizowane przez uczestników studiów we współpracy z przedsiębiorstwami oraz administracją państwową.

Partnerem odpowiedzialnym za realizację części zadań w Projekcie będzie Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa – Państwowy Instytut Badawczy (NASK PIB), choć możliwe jest jeszcze rozszerzenie współpracy o szersze grono partnerów. NASK PIB powoła Radę Programową Projektu sprawującą nadzór nad merytoryczną realizacją działań.

Uzupełnieniem tego programu ma być Szkoła Doktorska Technologii Informatycznych i Biomedycznych Instytutów PAN (TIB PAN), która powstaje właśnie w PAN. TIB PAN będzie prowadzić kształcenie doktorantów przygotowujące do uzyskania stopnia doktora w trzech dyscyplinach: informatyka techniczna i telekomunikacja, inżynieria biomedyczna, nauki medyczne. Zakłada się, że projekt ruszy z początkiem kolejnego roku akademickiego, tj. 1 października 2019 r. Przy projekcie z PAN współpracuje NASK-PIB.

W toku dyskusji po wystąpieniu Pani Dyrektor Jasiewicz jeden z Członków Rady odnosząc się do Akademii Innowacyjnych Zastosowań Technologii Cyfrowych zauważył, że uczenie maszynowe jest *de facto* częścią sztucznej inteligencji, więc wyszczególnienie tych zagadnień jako odrębnych obszarów wzbudza pytania o powody takiej sytuacji. Dyrektor Jasiewicz wskazała, że zagadnienie to poprzedzone było wielogodzinnymi naradami z licznymi ekspertami i te

trzy obszary są wynikiem szerokiego konsensusu. Kolejna podniesiona przez jednego z Członków Rady kwestia odnosiła się do wspomnianego wymogu wykazania się dorobkiem naukowym poprzez publikowanie materiałów w czasopiśmie z listy A – pojawiło się pytanie, co z publikacją materiałów np. na konferencjach, gdyż takie działania są coraz częściej praktykowane w obszarze informatyki. Zwrócono uwagę, że punktowanie publikowania jedynie w czasopiśmie nie jest optymalne merytorycznie. W kontekście Akademii Innowacyjnych Zastosowań Technologii Cyfrowych pojawiło się również pytanie, czy poza wyspecjalizowanymi już uczelniami zajmującymi się wskazanymi obszarami jest szansa na wsparcie merytoryczne innych jednostek naukowych, by i one mogły z projektu skorzystać. Dyrektor Jasiewicz zaznaczyła, że aktualnie projekt finansowany jest ze środków z bieżącej perspektywy budżetowej, stąd przez te dwa lata jego obowiązywania ciężko będzie zrealizować to działanie na bardzo szeroką skalę. W tym pierwszym etapie będzie to więc działanie rzeczywiście adresowane do uczelni, które już mają jakiś dorobek w tym zakresie. Wszystkie produkty, które powstaną w ramach tego działania (sylabusy, prezentacje, opracowania) będą udostępniane również dla akademików i naukowców z innych ośrodków. MC ma jednak nadzieję że to działanie będzie kontynuowane w kolejnej perspektywie finansowej i że wtedy będzie miało większy zakres.

Kolejnym podniesionym zagadnieniem – zarówno w odniesieniu do Programu rozwoju kompetencji cyfrowych, jak i Akademii Innowacyjnych Zastosowań Technologii Cyfrowych – była kwestia planowanego sposobu prowadzenia takich działań, tj. tego, czy będą one realizowane stacjonarnie, czy również będzie możliwość skorzystania z nich zdalnie. Pani Dyrektor Jasiewicz zauważyła, że jeśli chodzi o Akademię to oczekiwania są takie, że część zajęć będzie prowadzona w formie e-learningu, jednak przeważać będą działania stacjonarne w grupach na uczelniach. Jeśli chodzi o Program to przewidywana jest bardzo szeroka pula działań – zarówno kampanie edukacyjno-informacyjne (klipy, spoty, reklamy), czy zajęcia dla osób dotkniętych wykluczeniem cyfrowym odbywane w formie stacjonarnej (rozważane jest stworzenie lokalnych ośrodków wsparcia przy wykorzystaniu potencjału już istniejących instytucji). Duża pula działań ma jednak być prowadzona jako edukacja zdalna. Istotą jest bowiem to, by dotrzeć do jak najszerszego grona odbiorców zgodnie z ich zapotrzebowaniem.

Obecny na posiedzeniu Pan Bogusław Dębski, Naczelnik Wydziału Kompetencji Cyfrowych zaznaczył, że MC stara się, by mówienie o kompetencjach cyfrowych znalazło swoje odzwierciedlenie w innych kluczowych strategiach opracowywanych i aktualizowanych obecnie w Polsce – istotne jest bowiem, żeby Program rozwoju kompetencji cyfrowych przez całe życie nie był odizolowany od innych ważnych dokumentów, jak choćby od opracowywanej w MEN Zintegrowanej Strategii Umiejętności. Pani Dyrektor Jasiewicz dodała również, że program MC jest wpisany w Strategię przedsiębiorczości, nad którą prace kończy właśnie Ministerstwo Przedsiębiorczości i Technologii oraz w Strategię rozwoju kapitału ludzkiego, a także w Program Zintegrowanej Informatyzacji Państwa.

Jeden z Członków Rady wspomniał o ramowym katalogu kompetencji cyfrowych, który powstał w ramach POPC. Pojawiło się pytanie o kontynuację tego projektu, czy będzie on rozwijany w ramach Programu. Pani Dyrektor Jasiewicz wspomniała, że katalog ten na poziomie

filozofii myślenia o kompetencjach niewątpliwie leży u podstaw Programu (szczególnie w obszarze umiejętności powszechnych), jednak ze względu na napięty harmonogram pracy nad Programem nie ma w tej chwili czasu i możliwości, by ten katalog aktualizować.

Pani Dyrektor Jasiewicz została zapytana o uzależnienie od technologii – Pani Dyrektor podkreśliła, że jest to niewątpliwie ważne zagadnienie, z którym wiążą się inne zjawiska: lęk przed odłączeniem, przed tym, że coś nas ominie, tzw. FOMO (*Fear of Missing Out*) itp. Zdając sobie sprawę z wagi tych tematów MC uwzględnia je oczywiście w swoich działaniach – mieści się to w zespole działań związanych z cyberbezpieczeństwem i budowaniem świadomości poprzez edukację. Pani Dyrektor Jasiewicz raz jeszcze podkreśliła, że w toku prac MC kompetencje cyfrowe postrzegane są jako zespół wiedzy, umiejętności i postaw, które warunkują sprawne, efektywne korzystanie z technologii cyfrowych. Jest to więc również wiedza o zagrożeniach, postawa krytyczna wobec źródeł niepewnych, *fake news* czy zagrożeń związanych z bezpieczeństwem oprogramowania i sprzętu.

Przewodniczący zapytał, czy planowane jest weryfikowanie posiadanych umiejętności cyfrowych (w odniesieniu przede wszystkim do specjalistów IT) poprzez nadawanie certyfikatów, wyznaczanie kryteriów oceny tych umiejętności. Pani Dyrektor wyjaśniła, że wszelkie działania związane z „wyprodukowaniem specjalisty” – czy to związane z przekwalifikowaniem, podnoszeniem kompetencji, edukacją specjalistyczną na poziomie akademickim czy w ścieżce talentów w Wieloletnim programie rozwoju talentów informatycznych i Centrum mistrzostwa informatycznego – wszędzie tam zakładana jest certyfikacja umiejętności.

[Dyskusja wewnętrzna dotycząca cyberbezpieczeństwa i 5G pod kierownictwem Lidera zespołu ds. cyberbezpieczeństwa.](#)

Członkowie Rady po odbytych na poprzednich posiedzeniach spotkaniach dotyczących cyberbezpieczeństwa i 5G we własnym gronie podjęli dyskusję w tej sprawie.

[Dyskusja wewnętrzna na temat kompetencji cyfrowych.](#)

Kwestie kompetencji cyfrowych są jednym z tematów szczególnego zainteresowania Rady. Wiceprzewodniczący zwrócił uwagę na pewną szczególną okoliczność. Zaznaczył, że w latach 2021-2027 ze środków unijnych w Polsce będzie mniej więcej tyle samo pieniędzy na Europejski Fundusz Społeczny, czyli na działania związane z zatrudnieniem, z edukacją, z włączeniem społecznym (podczas gdy fundusze inwestycyjne zmaleją mniej więcej o 40%). Polska będzie miała 14% alokacji środków z całego Europejskiego Funduszu Społecznego. Zaznaczył, że w tej chwili jest czas, by podjąć dyskusję na temat wykorzystania tych środków w następnej perspektywie budżetowej - w grudniu 2019 roku ma powstać architektura programów operacyjnych, które będą konsumowały te środki. Pracuje już nad tym międzyresortowy zespół w Ministerstwie Inwestycji i Rozwoju. Pozostaje więc pół roku na działanie.

Jednocześnie zostało wskazane, że szkoła obecnie jest zakorzeniona w przeszłości i skupia się na zarządzaniu teraźniejszością. A pamiętać należy, że 65% uczniów dzisiejszych pierwszych klas będzie w przyszłości pracować w zawodach, których jeszcze nie ma.

Wiceprzewodniczący zaproponował, aby zespół ds. kompetencji cyfrowych Rady, a następnie cała Rada, spróbowała przedstawić dokument, w którym określone byłoby kierunkowe myślenie o tym, jakie powinny być wyznaczone główne cele procesu edukacji cyfrowej (edukacji dla przyszłości) oraz pokazać jego wizję. Zwrócił uwagę, że programy nie powinny być pisane pod perspektywę finansową. Wskazał, że pracujący nad rozdysponowaniem unijnych środków zespół w MIR składa się z osób odpowiedzialnych za wydawanie pieniędzy, a nie za meritum edukacji. Podkreślił, że pod koniec czerwca zaplanowany jest warsztat z Komisją Europejską – zostało więc niewiele czasu, by przedstawić realne propozycje kierunków działań, pewne kierunkowe działania i cele, priorytety niezbędne do rozwoju polskich szkół. Zauważył również, że należy mieć konkretne inicjatywy – jak OSE, czy nauka programowania w szkołach. Zaproponował opracowanie dokumentu kierunkowego o charakterze wskazań konkretnych przedsięwzięć, które trzeba przeprowadzić.

Wiceprzewodniczący wskazał, że udało się nawiązać współpracę z działającą przy Ministrze Edukacji Narodowej Radą ds. Informatyzacji Edukacji. Współpraca tych dwóch gremiów mogłaby zaowocować wspólnym stanowiskiem.

Podczas dyskusji padło pytanie ze strony Przewodniczącego Rady, czy nie powinno odbyć się spotkanie wszystkich rządowych ciał doradczych, łącznie z Centrum Analiz Strategicznych, żeby infrastruktura doradcza rządu zaczęła ze sobą współpracować. Podczas dyskusji pojawiła się wątpliwość dotycząca roli Rady ds. Cyfryzacji (a także innych rządowych organów doradczych) - zauważono, że Rada ma za zadanie wspomagać ministra, a nie tworzyć za rząd strategię. Rada nie jest w stanie zmienić systemu edukacji w Polsce. Podkreślono, że grupa robocza Rady ds. kompetencji cyfrowych może wypracować konkretne rekomendacje i działania do programu operacyjnego dotyczące polskich szkół, jednak docelowo to Ministerstwo Edukacji Narodowej (we współpracy z Ministerstwem Cyfryzacji) powinno zająć w tej sprawie stanowisko.

Jednocześnie Rada postanowiła nie zajmować na razie oficjalnie stanowiska w sprawie „Programu rozwoju kompetencji cyfrowych przez całe życie”.

[Dyskusja wewnętrzna dotycząca PZIP – w tym wystąpienie Pana Jacka Paziewskiego, Dyrektora Biura Analiz i Projektów Strategicznych MC nt. Architektury Informacyjnej Państwa \(AIP\).](#)

Pan Dyrektor Jacek Paziewski na wstępie zaznaczył, że prace nad uporządkowaniem architektury systemów informacyjnych państwa były podejmowane w przeszłości kilkakrotnie i ten stan, który mamy dzisiaj jest pewnym podsumowaniem i punktem wyjścia dla dalszego jej rozwoju. Wskazał, że Architektura Informacyjna Państwa jest zapisana w Programie Zintegrowanej Informatyzacji Państwa jako narzędzie warunkujące osiągnięcie celów w poszczególnych kierunkach interwencji.

Kontekstem prac nad Architekturą Informacyjną Państwa jest potrzeba wsparcia Komitetu Rady Ministrów do spraw Cyfryzacji. Obecnie monitorowanych przez KRMC jest około 70 projektów (na sumę 3 miliardów złotych) i pojawiają się nowe wnioski o zaopiniowanie.

KRMC powołał ciało pomocnicze - Radę Architektury, która posługuje się zasobami Architektury Informacyjnej Państwa do wydawania rekomendacji dla KRMC.

Dyrektor Paziewski podkreślił, że złożoność i pewna niespójność systemów administracji publicznej jest oczywista. Opisał sytuację, jaką mamy obecnie:

- ponad 1 600 centralnych i ponad 4 000 lokalnych e-usług (atomowych, słabo opisanych, powielających funkcjonalności), natomiast za mało usług kompleksowych, czyli takich które obejmują w pełni zdarzenia życiowe;
- ponad 40 portali rządowych dedykowanych obsłudze obywatela oraz kilkadziesiąt mechanizmów uwierzytelniania używanych przez te portale rządowe;
- powielane duże funkcjonalności, systemy o podobnych funkcjonalnościach budowane przez różne resorty: geoportale, ERP-y, EZD, archiwa, platformy analityczne.

Taki jest więc kontekst wyzwań, jakie stoją przed Architekturą Informacyjną Państwa.

Architektura Informacyjna Państwa (AIP) to formalny opis sposobu zorganizowania systemów informacyjnych państwa i ich otoczenia oraz metoda zarządzania ich rozwojem zgodnie z wytycznymi PZIP. Architektura informacyjna państwa zawiera:

- pryncypia, czyli nadrzędne reguły tworzenia budowania i rozwoju systemów informacyjnych państwa; zbiór trwałych zasad postępowania, wspierających sposób, w jaki administracja publiczna realizuje swoje cele strategiczne za pomocą systemów teleinformatycznych, np.: neutralność technologiczna i przystosowalność czy ponowne wykorzystanie,
- standardy budowy, które w różnych przestrzeniach, w różnych zakresach wymuszają albo podpowiadają działanie w określony sposób,
- modele, prezentujące różne obiekty w powiązaniu ze sobą, które stanowią istotny wkład informacyjny,
- procesy zarządzania, które są najważniejsze w tym ujęciu architektury, dzięki nim rozwój systemów informacyjnych jest celowy i uporządkowany.

Przygotowana przez MC koncepcja Architektury Informacyjnej Państwa zbudowana jest na czterech warstwach – są one definiowane niezależnie od siebie za pomocą narzędzia, używanego do opisu obiektów, tj. ARIS . To narzędzie wspiera potrzebę stworzenia złożonego opisu oraz daje możliwość zarządzania tym repozytorium – daje np. możliwość dostępu do tego repozytorium przedstawicielom innych resortów, żeby mogli weryfikować samodzielnie swój zakres danych. Co istotne, każdy obiekt z każdej warstwy jest powiązany z obiektami innej warstwy i występuje zawsze w jakimś kontekście.

Omawiane warstwy to:

1. warstwa legislacyjna, oparta na zadaniach administracji wynikających z ustawy o działach administracji rządowej – są tu wszystkie regulacje prawne, które są

zidentyfikowane i wskazane jako regulujące istnienie bądź działanie systemów zewidencjonowanych w ewidencji SIST; jest to więc ta część legislacji, która powołuje lub zarządza określonymi systemami administracyjnymi;

2. warstwa organizacyjna, na której definiujemy wszystkie role, (relacje, procesy), organizacje i uczestników procesu (same procesy są z różną szczegółowością w różnych obszarach opisane);
3. warstwa danych (semantyczna) - to przedmiot prac zaplanowany na najbliższe 1-1,5 roku. Nowy zespół stworzony w NASK przygotowuje obecnie pewne elementy tej architektury – uruchamiane są działania zmierzające do tego, żeby uporządkować i rozszerzyć posiadane definicje danych;
4. warstwa systemów TIK (techniczna), gromadzi informacje o systemach/rozwiązaniach (jest ich około 500), przy czym ponad 100 uznanych zostało za szczególnie istotne z punktu widzenia interoperacyjności – są to Główne Systemy Teleinformatyczne Państwa (GSTP).

Główne systemy teleinformatyczne państwa są kluczowymi elementami szerszych strategii informatyzacji obejmujących wiele instytucji (mającej źródło np. w prawie UE). Są również istotne dla tworzenia e-usług wymagających współdziałania urzędów.

GSTP opisane są na dwa sposoby - poprzez:

- diagram otoczenia, który zawiera Właściciela systemu, akt prawny regulujący funkcjonowanie danego systemu, główne zidentyfikowane funkcjonalności ze wskazaniem zadań działu administracji rządowej, które są przez nie wspierane, obiekty danych przetwarzane przez system;
- diagram kooperacji, który zawiera aplikacje, z którymi współdziała dany system, przepływy danych oraz w przyszłości przesyłane obiekty danych.

Aktualnie zaplanowane są prace nad opisem modelu danych państwa i potwierdzeniem przepływów danych między wszystkimi systemami głównymi.

Dyrektor Paziewski podkreślił, że wartość pracy nad Architekturą Informacyjną Państwa spójrzana jest w dwóch wymiarach. Jednym z nich jest omówione zarządzanie architekturą systemów informacyjnych, w szczególności ich rozwojem. Drugim bardzo istotnym wymiarem jest wymiar sposobu działania usług cyfrowych. Priorytetem jest to, żeby systemy informacyjne państwa były tak zorganizowane, żeby każda interakcja obywatela z państwem była tak sprawna i tak wygodna, jak to jest możliwe. MC dąży więc do zbudowania mapy usług, które dotyczą wszystkich zdarzeń życiowych – żeby usługi udostępniane obywatelowi pozwalały kontynuować w jednym procesie wszystkie zdarzenia związane z obsługą konkretnego zdarzenia bez przelogowywania i podawania kolejny raz tych samych danych: żeby początkiem było zaistnienie potrzeby, a zakończeniem jej realizacja/wypełnienie.

Dyrektor Paziewski zaznaczył, że mechanizmy katalogowe, które w AIP są przewidziane, są przygotowywane w taki sposób, aby docelowo obsłużyły również usługi lokalne.

Wspomniany został również projekt pn. Centralna Piaskownica Administracji, czyli techniczna przestrzeń, która pozwoli dokonać prób zbudowania pewnych zintegrowanych rozwiązań.

Zaprezentowany został również model docelowej architektury, pokazujący grupy funkcji i systemy, czyli wyobrażenie o tym jak systemy informacyjne państwa powinny być zorganizowane. Ma on za zadanie pokazać, po co te systemy są w kontekście usługi cyfrowej. Górna grupa funkcji to jest „brama”, czyli sposób wejścia i kanały, którymi się obywatel może kontaktować z administracją. Model pokazuje, że zdefiniowane w architekturze komponenty pracują na rzecz automatyzacji obsługi obywatela i muszą być skonstruowane w określony sposób, tak żeby każda potrzeba obywatela była zrealizowana.

Jeden z Członków Rady zapytał o stosowaną metodologię podczas prac nad modelem współdziałania systemów, nad tym jak mają się wymieniać informacjami, jakie dane mają przepływać itp. Pojawiło się pytanie czy planowane jest wykorzystanie np. sztucznej inteligencji, by podejmować próby symulacji różnych procesów, co mogłoby być użyteczne w dalszych pracach nad AIP. Dyrektor Paziewski zaznaczył, że na razie model jest za mało kompletny, żeby robić w nim automatyczne wnioskowanie. Aktualnie gromadzona jest wiedza o tym jak te przepływy wyglądają. Zaplanowane na ten moment działania idą w pierwszej kolejności w kierunku poprawy jakości danych. Kolejnym krokiem jest minimalizacja redundancji, zarówno poprzez wstrzymanie projektów, które miałyby powielać istniejące systemy/funkcjonalności, jak i przez negocjacje z gestorami, żeby porzucili pewne elementy funkcjonalne swoich systemów.

Po zakończeniu swojego wystąpienia Dyrektor Paziewski powrócił do tematu uwag Rady do Programu Zintegrowanej Informatyzacji Państwa, o czym była mowa na poprzednim posiedzeniu. Przewodniczący powiedział, że na początku kolejnego tygodnia uwagi Rady do PZIP zostaną Panu Dyrektorowi przekazane.

Uczestnicy posiedzenia:

Członkowie Rady:

1. Joanna Adamczyk
2. Izabela Albrycht
3. Katarzyna Chałubińska - Jentkiewicz
4. Jacek Czarnecki
5. Krzysztof Głomb - Wiceprzewodniczący
6. Paweł Gora
7. Agnieszka Gryszczyńska
8. Michał Kanownik
9. Anna Beata Kwiatkowska
10. Tomasz Łukawski
11. Dariusz Milka
12. Józef Orzeł – Przewodniczący
13. Włodzimierz Schmidt
14. Sebastian Szymański
15. Jacek Zadrożny

Zaproszeni goście:

16. Justyna Jasiewicz, Zastępca Dyrektora Departamentu Otwartych Danych i Rozwoju Kompetencji MC
17. Bogusław Dębski, Naczelnik Wydziału Kompetencji Cyfrowych w Departamencie Otwartych Danych i Rozwoju Kompetencji MC
18. Andrzej Zybertowicz, Doradca Prezydenta RP
19. Jarosław Mosiejuk, ekspert
20. Wiesław Paluszyński, ekspert

Sekretariat Rady i pracownicy Ministerstwa Cyfryzacji:

21. Jacek Paziewski, Dyrektor Biura Analiz i Projektów Strategicznych w MC
22. Joanna Marczak-Redecka, Zastępca Dyrektora Biura Ministra w MC
23. Justyna Grzegorek (MC)
24. Katarzyna Stopińska (MC)